

Obsah

Úvodní slovo <i>Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.</i>	3
Příběh první – Karnevalová noc v Benátkách <i>Miriam Tomanová (HT1)</i>	4
Příběh druhý – Zmizelé dílo <i>Veronika Vengřínová (HT1)</i>	6
Příběh třetí – O studentu, jenž důvtipem k lásce přišel <i>Lenka Sikorová (HT1)</i>	8
Příběh čtvrtý – Láska je silnější než osud <i>Zuzana Slavíková (HT1)</i>	9
Příběh pátý – Ukradený šperk <i>Jiří Radošovský (HT1)</i>	10
Příběh šestý – Dívka, která předstírala nemoc <i>Pavel Vyparina (HT1)</i>	11
Příběh sedmý – Záhadná kniha <i>Kateřina Paprčková (HT1)</i>	12
Příběh osmý – O kupci a falešném drahokamu <i>Sandra Pražáková (HT1)</i>	14
Příběh devátý – Nebeský pohled <i>Jan Růžička (HT1)</i>	15
Příběh desátý – O prohnaném malíři a marnivé paní z Florencie <i>Oleksandra Shiryaievská (HT1)</i>	16
Příběh jedenáctý – Noc pod toskánským nebem <i>Dmytro Pivovarov (HT1)</i>	17
Příběh dvanáctý – Chytrá Lucia a lakomý kupec <i>Michaela Sedláčková (HT1)</i>	18
Příběh třináctý – Láska cennější než zlato <i>Vanessa Rybářová (HT1)</i>	19
Příběh čtrnáctý – Ticho v domě kupcově <i>Jakub Latečka (IT1)</i>	20
Příběh patnáctý – Když srdce rozhodne <i>Vanda Czerniková (IT1)</i>	21
Příběh šestnáctý – 13. narozeniny <i>Štěpán Piršel (IT1)</i>	22
Příběh sedmnáctý – Obyčejný den ve Florencii <i>Dominik Bašista (IT1)</i>	23
Příběh osmnáctý – O rybáři a dívce <i>Michal Šuráň (IT1)</i>	24
Příběh devatenáctý – Muž, jenž pravdu neznal a v lžích se zahubil <i>Adam Král (IT1)</i>	25
Příběh dvacátý – Marco z Benátek <i>Jindřich Novotný (IT1)</i>	26
Příběh dvacátý první – Zatoulané psaní <i>Matyáš Kaňok (IT1)</i>	27
Příběh dvacátý druhý – O bohaté nehezské paní a krásné mladé služce <i>Natálie Polzerová (IT1)</i>	28
Příběh dvacátý třetí – Vyprávění veselé o chudém sedláčkovi, kterak ke stádu pěkných krav svého faráře přišel <i>Vít Farlík (IT1)</i>	30
Příběh dvacátý čtvrtý – Odvážlivost <i>Michal Mikluš (IT1)</i>	31

Úvodní slovo

Boccacciův Dekameron je soubor sta novel, jež si v deseti dnech roku 1348 na venkovském sídle ve Fiesole, nedaleko Florencie, vyprávějí tři muži a sedm žen, kteří se zde ukryli před morovou nákazou.

Pevně stanovený rámec dává rozsáhlému materiálu řád, tedy to, co Florencie, stížená morovou epidemií, velmi postrádala. Mor představoval smrt a s tím spojený totální úpadek mravů, zákonů a mezilidských vztahů. Proto dala skupina mladých lidí přednost životu před smrtí a přísné organizaci v nezkaženém mikrosvětě před chaosem a hrůzou florentského velkoměsta.

Z etického hlediska směřoval Dekameron proti středověkému asketismu. Boccaccio se přímo vysmívá prodejnému, prolhanému a prostopášnému duchovenstvu, které licoměrně hlásá „odříkání se světa“, ostře napadá šlechtické darmošlapy a vystupuje na obranu republiky proti tyranii.

Boccaccio věnoval Dekameron zamilovaným ženám, které se měly stát novým typem čtenáře. Středověké ženy neměly mnoho příležitostí k rozvíjení svého intelektu, a jelikož se musely „říditi přáními, libůstkami a rozkazy otců, matek, bratří a manželů, strávily většinu času zavřené do čtyř stěn svých světnic.“ (Dek., Úvod) Současně jim nebyla dána možnost veřejně projevovat své city, proto se Boccaccio rozhodl „poskytnout pomoc a útěchu těm, jež milují, neboť těm druhým stačí, když mají jehlu, vřeten a kolovrat.“ (Dek., Úvod)

Dekameron byl napsán na rozhraní dvou kulturních a společenských epoch, středověku a renesance. Doznívající středověk se zde projevuje například využitím symboliky čísla deset. Číslo deset také odkazuje k desateru přikázání. Veřejné porušování desatera je jedním z mnoha znaků, skrze které se v Dekameronu o slovo hlásí nastupující renesance. Renesanční autor v díle ukazuje člověka a věci takové, jaké ve skutečnosti jsou.

Boccaccio přinesl svým Dekameronem do literatury inovace s dalekosáhlým významem. Čas vyprávění se shoduje s reálným časem. Příběhy se až na výjimky neodehrávají v dávné minulosti nebo dalekých zemích, ale v konkrétní realitě blízké autorovi, a nejsou vyprávěny formou mýtu nebo pohádky, nepromlouvají v nich tedy svatí ani rekové, ale bytosti pozemské – ziskuchtiví obchodníci, pokrytečtí řeholníci, pochybné ženštiny a marnotratná šlechta. Hrdinové již nejsou abstraktní, nýbrž individuálně vykreslené postavy.

Historický pokrok představuje i fakt, že se Boccaccio nesnaží o tvorbu pevně zakotveného systému morálních hodnot. Přesto se v Dekameronu autorovy preference projevují. Boccaccio se v něm totiž vyrovnává s nešvary své doby. Na druhé straně se autor zjevně baví lidskou nedokonalostí, nemá však v úmyslu napravovat světské chyby. Naopak, snaží se vykreslit špatnosti lidského světa, protože v jejich odhalení nevidí žádný hřích.

Boccacciovo dílo se stalo vzorem pro řadu dalších uměleckých děl v podstatě ve všech oblastech umění. Inspirující je dodnes, čehož důkazem jsou i následující novely žáků prvního ročníku Střední školy prof. Zdeňka Matějčka, kteří se ve svých rozmanitých příbězích vrací do prostředí renesanční Itálie, a tak skládají poctu renesančnímu Mistrovi.

4. května 2026

Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

Příběh první – Karnevalová noc v Benátkách

Miriam Tomanová (HT1)

V Benátkách, v časech renesance, kdy umění a krása vzkvétaly a lidé si potrpěli na slavnosti i veselí, bývala každoročně prvního dne léta konána slavná noc karnevalová. Této noci se účastnili mladí i staří, neboť byla plna hudby, tance a masek. Avšak pravilo se mezi lidem, že není radno jít na takovou slavnost bez obezřetnosti, neboť mnohé tváře skrývají úmysly nečisté.

Toho času chystala se panna Isabella, jež sotva osmnáctý rok dovršila, na svůj první karneval. Byla krásná a plna očekávání, když spolu s přítelkyněmi svými do ulic světlem lampionů ozářených vyšla. Hudba zněla a lidé tančili, jako by noc věčně trvati měla.

Tu přistoupil k ní mladý muž, malíř jménem Antonio, jenž v této renesanční době byl znám svým nadáním. Vlídne a s rozvahou k ní promlouval, až Isabella nabyla dojmu, že si s ním podivně dobře rozumí. Po dlouhé rozmluvě ji pozval do svého příbytku, aby jí svá díla ukázal. A ona, nevědouc o zlém úmyslu, svolila a následovala jej.

Když pak vstoupila dovnitř, spatřila mnohé obrazy na stěnách visící. Avšak k velikému zděšení jejímu shledala, že na mnohých z nich opakuje se táž dívčí postava, tvář nápadně podobná té její. Zprvu tomu nechtěla věřit, leč čím déle obrazy pozorovala, tím více detailů poznávala. Šperk, jež nosívá, pramen vlasů i pohled očí. Tu hrůza sevřela její srdce a poznala, že ji mládenec již dlouho sledoval a její podobu ve své mysli i na plátně uchovával.

Isabella, přemožena strachem, uvrhla se v pláč, neboť zmatek i hrůza ji zcela ochromily mysl. Antonio k ní přistoupil a jal se ji utěšovati vlídnými slovy. V tom však, když se na okamžik od ní odvrátil, spatřila Isabella příležitost k útěku. Vyklouzla mu z dosahu a rychlým krokem utekla zpět do ulic Benátek, kde se ztratila mezi lidmi a pocítila alespoň zdánlivé bezpečí.

Dlouho se pak Isabella mísila mezi lidmi, avšak strach ji nepouštěl. Každý stín jí připadal podezřelý a každý muž, jenž se jen trochu podobal Antoniovi, v ní vyvolával děs. Když konečně dorazila domů, uzavřela se ve své komnatě a dlouho nevycházela ani se svými přítelkyněmi se nestýkala.

Dny plynuly a zdálo se, že hrůza z karnevalové noci pozvolna bledne. Isabella se uklidňovala, že šlo jen o nešťastnou náhodu a že malíř ji již nenajde. Avšak v noci mívala podivné sny o obrazech, na nichž byla zachycena, jako by ji stále někdo pozoroval.

Jednoho rána se odvážila opět vyjít ven a prošla ulicemi Benátek. Slunce svítilo a město působilo klidně, jako by se nic zlého nikdy nestalo. Isabella se na chvíli uklidnila a její kroky byly jistější.

Když však míjela malý obchod s obrazy, zůstala náhle stát. Ve výloze visel nový obraz a na něm byla ona sama.

Zděšeně ucouvla, avšak v odrazu skla zahlédla za sebou postavu.

„Nemyslela jsi si přece,“ pronesl tiše Antonio, „že z obrazu lze jen tak uniknout.“

Isabella se dala do běhu, tentokrát však netušila, kam vlastně utíká.

Příběh druhý – Zmizelé dílo

Veronika Vengřínová (HT1)

V dobách, kdy renesanční Itálie vzkvétala uměním i věděním, avšak zároveň byla sužována nemocemi a strachem, opustila skupina mladých lidí rušné ulice Florencie a uchýlila se na venkovské sídlo. Tam, obklopeni tichem přírody a zpěvem ptactva, snažili se zapomenouti na hrůzy, jež zůstaly za hradbami města, a krátili si čas vyprávěním rozličných příběhů. Každého večera sedávali pod štíhlými cypřiši a střídavě se ujímali slova, by mysl svou i druhých potěšili.

Jednoho takového večera pravil mládenec jménem Matteo: „Slyštež mne nyní, neboť příběh podivný vám předložím, jenž v srdci mém dlouho dřímá.“ Všickni umkli a obrátili k němu své zraky.

V městě Benátkách žil malíř chudý, jenž však velikého nadání byl. Jméno jeho již dávno zapomenuto jest, leč dílo jeho v paměti mnohých přetrvalo. Toužil po slávě a uznání, ačkoliv bída jej často sužovala. Jednoho dne, když noc tiše sestupovala na město a lampy na kanálech se rozzářily, zjevila se mu paní v plášti temném. Tvář její byla bledá, avšak podivuhodně krásná.

„Namaluješ-li mne tak, jakž mne vidíš,“ pravila hlasem tichým, „zlato veliké tobě dám.“ Malíř, oslněn vidinou bohatství i krásou oné ženy, bez váhání svolil, ač v jeho nitru cosi varovně zašeptalo.

I dal se do díla a maloval dnem i nocí. Štětec jeho tančil po plátně, jako by veden byl neviditelnou rukou. Čím více pracoval, tím více se mu zdálo, že obraz nabývá života. Oči na plátně jakoby jej sledovaly a rty se zdály téměř hýbati.

Konečně, po mnohých dnech a nocích, bylo dílo dokonáno. Malíř, vyčerpan, avšak naplněn podivným neklidem, očekával návrat tajemné paní. A skutečně – sotva odbila půlnoc, zjevila se opět před ním.

Pohlédla na obraz a lehce se usmála. „Nyní čas jest odejítí,“ pravila. V tom okamžiku se její podoba začala rozplývati jako mlha a spolu s ní zmizel i obraz, jenž byl jejím věrným odrazem.

Malíř zůstal sám, bez zlata i bez svého díla. Lidé sice obdivovali jeho umění, o němž slyšeli, avšak on sám radosti nenalezl. Ač se snažil sebevíce, nikdy již nedokázal vytvořit obraz tak živý a dokonalý. Často pak sedával ve svém skromném příbytku a tiše si šeptal: „Byl to sen, či skutečnost?“ Jeho mysl zůstala neklidná a srdce nenaplněné.

Když Matteo skončil své vyprávění, rozhostilo se mezi posluchači ticho. Každý z nich v duchu přemítal o tom, jak snadno může člověk podlehnouti vábení neznámého a jak vysokou cenu za to zaplatí.

Noc mezitím pokročila a krajina kolem nich se ponořila do tmy. Mládenci i panny ještě chvíli rozmlouvali o slyšeném příběhu a shodli se, že člověk má být obezřetný vůči slibům, jež přicházejí nečekaně a bez vysvětlení. Poté umlkli a každý z nich se zadíval do dálky, jako by tam hledal odpovědi na své vlastní otázky.

A tak si odnesli nejen podivný příběh, nýbrž i ponaučení, že krása i touha mohou být zrádné, pokud jim člověk bez rozmyslu podlehne.

Příběh třetí – O studentu, jenž důvtipem k lásce přišel

Lenka Sikorová (HT1)

Když v Padově slunce zapadá, začínají se v úzkých uličkách dít věci nevídané. Mladý Lorenzo již nemíjí trávit večery jen nad knihami a rozhodne se, že i přes přísný dohled žárlivého otce získá srdce své vyvolené Bianky, k čemuž mu dopomůže převelice důmyslná lest.

Drazí přátelé, usedněte a slyšte tuto kratochvíli, jež se udála v proslulé Padově, městě učenců a milenců. Žil tam jinoch jménem Lorenzo, jenž v knihách více nežli v modlitbách útěchu hledal, leč srdce jeho zahořelo plamenem pro dceru místního kupce, spanilou Biancu. Otec Bianky, starý a převelice žárlivý messer Gabriel, však dceru svou střežil jako oko v hlavě a k domu jejímu ani myš nepustil, neb se obával, že by mu drahocenný poklad mohl kdokoli uloupiti.

Lorenzo, nechtěje v bázlivosti své mládí promarniti, rozhodl se pro lež převelice důmyslnou. Oděl se v roucho potulného lékárníka a s tváří skrytou pod falešným plnovousem zaklepal na bránu onoho kupce. „Dobrého dne, vznešený pane,“ pravil Lorenzo hlasem schválně hlubokým, „nesu vám lék vzácný, jenž odhání noční děsu a navrácí sílu údům znaveným i mysli mdlé.“

Starý Gabriel, jenž na obtíže své si neustále stýskal, ihned Lorenza do domu pozval. Zatímco kupec v kuchyni drahocennou medicínu (jež nebyla ničím jiným nežli silným, kořeněným vínem) s chutí koštoval, Lorenzo vklouzl do zahrad, kde Bianca u kašny odpočívala. Tam jí své srdce vyjevil a věčný slib věrnosti pod širým nebem složil. Bianca, která byla dívkou dosti důvtipnou, ihned na hru jeho přistoupila a v noci, kdy měsíční svit byl nejslabší, po provazovém žebříku z okna sestoupila.

Když se starý kupec ráno ze spánku, oním „lékem“ vyvolaného, probрал, našel pouze prázdnou komnatu. Tak Lorenzo svou Biancu získal a celá Padova se ještě dlouho oné lži smála, neboť se říkalo, že proti lásce není v žádném krámě lektvaru, jenž by účinkoval.“

Příběh čtvrtý – Láska je silnější než osud

Zuzana Slavíková (HT1)

Když ve městech zabíjel mor, skupina mladých lidí se schovala na venkovském dvorku. Aby se zbavili strachu z moru, každý večer si vyprávěli příběhy. Jednoho dne začala vyprávět dívka jménem Elena.

Vyprávěla o mladé šlechtice Alžbětě, která byla zaslíbena bohatému, ale chladnému muži. Její srdce ale patřilo někomu jinému, chudému hudebníkovi jménem Tomáš. Scházeli se tajně v zahradě pod oknem její komnaty, kde jí hrál na loutnu a zpíval písně o lásce.

Jedné noci je však uviděl sluha a vše sdělil Alžbětině otci. Ten se rozzlobil a zakázal jí, aby se s Tomášem scházela. Tomáš byl vyhoštěn z města a zdálo se, že jejich láska je u konce.

Alžběta se však nevzdala své lásky k Tomášovi. Převlékla se za služku a v noci za ním uprchla z domu. Po dlouhém putování dorazila k Tomášovi do lesa, kde žil v přístřešku ze dřeva. Když uviděla přítele, nemohla uvěřit svým očím.

Rozhodli se spolu odejít a začít nový život daleko od města. „Neměli jsme skoro nic, ale byli jsme šťastní, protože jsme měli jeden druhého,“ říkala. „Neměli jsme někdy co jíst, práce byla tvrdá, ale byli jsme šťastní, protože jsme měli jeden druhého,“ říkal Tomáš.

Elena skončila svůj příběh o tom, že pravá láska překoná strach, bohatství nebo společenské rozdíly. Zbytek přátel Eleny se usmíval a myslel si, že i na venkovském dvorku může láska rozsvítit světlo. A zatímco všude zabíjel mor, na venkovském dvorku to aspoň na okamžik zahřálo posluchače, protože pravá láska si vždycky najde svoji cestu. Pak všichni věděli, že bez lásky by byl svět mnohem smutnější, prázdnější, než si kdy dovedli představit.

Příběh pátý – Ukradený šperk

Jiří Radošovský (HT1)

V rušném městě Florencie žil známý obchodník jménem Dante, který byl proslulý pro svou lásku k diamantům. Jednoho dne uspořádal hostinu na počest zasnoubení své dcery Diany s mladým šlechticem Leonardem. Tuhle hostinu však nepořádal jen tak, ale měl pro ni dobrý důvod. Chtěl totiž ukrást Leonardovi jeho diamantový náhrdelník, o němž se říkalo, že má cenu menšího paláce.

Hostina začala a Dante se snažil působit laskavě, ale ve skutečnosti Leonarda celou dobu sledoval a čekal na správnou chvíli. Hosté pili víno, bavili se hudbou a Dante věděl že je jeho čas. Dal znamení svému sluhovi. Ten shodil svícný a místnost se ponořila do tmy. Všichni byli v šoku a Dante nenápadně vzal Leonardovi náhrdelník a rychle ho schoval do kabátu, který visel na věšáku mezi ostatními kabáty. Ve tmě si ale nevšiml, že ho omylem dal do jiného kabátu. Světlo se navrátilo a Leonardo si ničeho nevšiml, ale jeho snoubenka byla pohotovější a zakřičela: „Leonardo, kde máš náhrdelník?” Leonardo se rychle chytil za krk a zjistil, že náhrdelník opravdu zmizel, což v sále okamžitě rozpoutalo chaos a všichni začali panikařit. Leonardo řekl svým sluhům, ať prohledají celý sál a ať nikdo nechodí pryč. Náhrdelník se našel v kabátu Diany. Leonardo věděl, že to ona nemůže být, protože byla celou dobu u stolu. Vzpomněl si, že kdokoliv sáhne na diamant, tak bude mít na ruce jemný prášek. Zvolal: „Všichni mi teď ukažte své ruce!” Všichni hosté postupně ukazovali své ruce. Jen Dante stál opodál a snažil se tvářit nevinně, čehož si Leonardo hned všiml a pomalu k němu přistoupil. „Pane Dante, vy určitě nemáte co skrývat.” Dante se usmál a řekl: „Samozřejmě, že ne.” Nervózně natáhl ruce před sebe. Leonardo se na ruce chvíli díval, zvedl hlavu a pronesl: „Nikdo na ruce nic nemá.” Někdo z davu se ozval: „Tak kdo je viník?” Leonardo se usmál a řekl: „Žádný prášek totiž neexistuje,” dav se na něj udiveně díval a on pokračoval: „Byla to finta. Jediný, kdo se bál ukázat ruce, byl Dante.” Všechny pohledy šly na Danteho. Ten zbledl a sklopil oči. Nedokázal už nic říct, ale nakonec si povzdechl a přiznal: „Ano, náhrdelník jsem ukradl já.” V sále zavládlo ticho, Diana přistoupila k Dantemu a zašeptala: „Otče, jak jsi mohl?” Dante se otočil ke dveřím a rychle utekl nočními uličkami Florencie.

Hostina však pokračovala dál, i když v úplně jiné atmosféře. Leonardo proto nečekaně zvolal: „Nenechme tento večer skončit hanbou a pokračujme v oslavě zasnoubení.” A tak pokračovala hostina dál a hosté věděli, že na tuto příhodu už nikdy nezapomenou.

Příběh šestý – Dívka, která předstírala nemoc

Pavel Vyparina (HT1)

Dívce otec domluvil sňatek s mocným knížetem. Aby se vyhnula sňatku, předstírá chorobu, o které nikdo nikdy neslyšel.

Na okraji Benátek žila jedna dívka, která se sotva dostala do věku na vdávání. Jmenovala se Julie a byla krásná spíše rozumem než tvář. Její otec, muž co, radši peníze než vlastní děti, se rozhodl ji provdat za majetného knížete, který je na tom stejně jako její otec. Julie, která je dávno zamilovaná do jiného, přijala tuto zprávu s nevolí a rozhodla se stonat tak, jako dosud nikdo.

A tak na druhý den ulehla do lože a začala si stěžovat na různé bolesti, jež neměly počátku ani konce. Otec ze strachu, že by ze sňatku mohlo sejít, nechal svolat lékaře i felčary. Jeden z nich pravil, že jde o počátek moru. Druhý, že má špatně postavené lůžko, a tudíž ji sužuje vliv hvězd. Třetí, muž víry v ní viděl boží trest za hříchy, jež spáchala.

Julie trpěla všechny tyto rady, a čím více se snažili zjistit, co jí je, tím více své utrpení líčila. Když pak přijel kněz s karavanou, aby vyslechl její zpověď, šeptla mu, že její nemoc má počátek v příkazu od otce, jenž je proti jejímu životnímu štěstí. Kněz, maje znalosti v této oblasti, promluvil s otcem a pravil: „Některé nemoci se nedají léčit bylinami a lektvary, na některé se musí svobodou.“

Otec, kterýž byl unaven náklady i obavami, svolil, aby si dcera mohla vzít svého milého. Sotva tak bylo učiněno, Julie byla zdravá jako rybka, k údivu všech lékařů, kteří si vše vysvětlovali po svém.

Příběh sedmý – Záhadná kniha

Kateřina Paprčková (HT1)

Nikdo z nás vlastně nevěděl, jak jsme se ocitli v tom domě ve Florencii. Původně jsme jen utíkali z města, kde se šířila panika a lidé se vyhýbali i vlastním stínům. Měli jsme jít jen kousek za hradby, na pár dní. Jenže pak jsme tu zůstali déle, než jsme plánovali. Dům stál osaměle mezi olivovníky. Omítka byla popraskaná, okna trochu zkřivená, ale uvnitř bylo zvláštní teplo, jako by tam někdo pořád ještě žil. První noc jsme skoro nespali. Druhý den jsme na stole zahlédli knihu, vypadala zvláštně, celá černá, obrovská, zároveň vypadala nepoužitě, stránky byly tenké, zažloutlé a voněly prachem a levandulí. Ležela otevřená na stole, i když si nikdo nepamatoval, že by ji tam někdo dal.

Do knihy jsme ze zvědavosti nakoukli a na to, jak byla hrubá, měla popsanych pouze pár stran. „To bude nějaký deník člověka, který odsud utekl!” zvolal Petr z chodby, který se snažil zabarikádovat dveře. „Asi ano,” odpověděla jsem, když jsem si knihu pročítala. Zmínky o lidech, kteří přišli do domu, postupně se ztráceli a následně za okny a dveřmi nalézali mrtvá zvířata. „Zajímavé” pomyslela jsem si a knihu jsem zavřela.

Třetí den se kniha změnila. Na stránkách se objevily věci, které jsme tam včera neviděli. Byl tam obrázek, jak se 4 lidi tváří, jakoby nic netušili, že jsou v bezpečí, ale pak tam byl obrovský černý flek jakoby autor něco skrýval. Jen jsem se pousmála, protože jsem si myslela, že to nakreslil někdo ze skupiny a chtěl si udělat legraci, tak jsem to neřešila. Později jsem se k tomu přece jen vrátila. „Vypadá to jako my” pomyslela jsem si. Byli tam 4 lidé, téměř stejné křivky nám, a tak jsem se se všemi pobavila. Prý to nikdo neudělal, což mi přišlo divné.

Nejdřív jsme si říkali, že je to vtip, ale každý další den byly přesnější a osobnější. Nebyly to jen obrázky, byly tam popisy nás samotných, detaily a tajemství, která jsme nikomu neříkali. Začali jsme mít pocit, že nás dům sleduje.

Jedno rána přišel do kuchyně kamarád, jmenoval se Petr. „Dneska v noci bylo nějaké dusno, nezdálo se vám? Vůbec jsem nemohl spát,” řekl a pousmál se. „Ani ne,” odpověděla jsem. „Třeba jste jen málo větrali,” řekla kamarádka, která dělala pro všechny kávu. „Asi se jdu projít,” sdělil Petr. „Samozřejmě, ale dávej pozor na sebe, sám víš, jak to venku vypadá.”

Minuty ubíhaly jako hodiny a o hodinách radši ani nemluví. Petr stále nikde. Říkali jsme si, že třeba přijde přes noc, tak jsme s neklidem šli spát. Na druhý den jsme se probudili v tom, co Elen říkala „Petr stále nikde...” „Nikde?!” vykřikla jsem. V tom jsem vyběhla z postele a ověřila si to. „Měla pravdu, nikde není...” Smutně jsem odešla do kuchyně, když v tom jsem slyšela hlas z venčí.

Honilo se mi hlavou spousta otázek, ale jediná důležitá byla, co je s Petrem. Vyběhla jsem ven v naději, že to je Petr.

Dveře se otevřely spolu s odporným zvukem. Se zvukem lámajících se kostí. Před prahem ležel nehnutý vrabec. Zlomený vaz, očividně. Polil mě studený pot. „Chudáček malinký”. Pujdu ho raději odnést trošku dál do lesa. „Kam jdeš?!” křikla po mě Elen. „Jen tady kousek, hned jsem zpátky,” řekla jsem. Dala jsem se kupředu. Táhlo mě to napříč temnému lesu. „Co to je za vánek” Otočila jsem se a za mnou jen létaly listy a hejna ptáků. Vyděsila jsem se, tak jsem utíkala do lesa hlouběji. Po chvilce všechno utichlo až na vítr, pořád mrazil v zátýlku. Dala jsem se dokupy, jen abych se zase srazila zpátky na zem. „Petře!” vykřikla jsem, když jsem v dáli viděla hýbající se siluetu člověka. Visel tam s provazem okolo krku, nehybně se zlomeným vazem a jen se pohupoval ve větru.

„Neříkala, že je za chvíli zpátky? Už je pryč minimálně půl hodiny.” Řekla Elen Markovi ve strachu. „Kam že vůbec šla?” tázal se Marek. Elen mu popsala situaci a bez váhání se vydali najít Sofii s Petrem. „Říkala, že jde do lesa, třeba ji potkáme po cestě,” řekla Elen. S Markem šli prvně po asfaltové cestě, poté se pomalu nořili hlouběji do lesa. Začali se bavit o knize, nevím, jak nás to napadlo, prostě jen tak. Když jsme šli po stezce, viděli jsme fialový ručník a kousek od něj černého vrabce. Hned mi docvaklo, že jak jsem se se Sofií bavila, měla v ruce něco fialového. „Marku! Asi se jí něco stalo!” Pokračovali jsme dál, tentokrát jsme zbystřili. „Hele!” vykřikl Marek a já se ihned otočila. Siluety, ale vypadaly jako mrtvé... Nehýbaly se, byly asi 2 metry nad zemí. Přistoupili jsme blíže. Stáli bok po boku, zapletení v jedno lano. S Markem jsme ihned utíkali zpět do domu. Skoro nám ani síly nestačily, přesto jsem ale vyběhla po schodech a lapala po knize. Jak jsem ji otevřela, nemohla jsem uvěřit vlastním očím.

Byl tam obraz toho, jak Sofie a Marek visí na stromě vedle sebe a jak se my na ně koukáme a jak něco stojí za námi. „To není možné, vždyť tady nikdo nebyl!” Hned jsem to ukázala Markovi, ten řekl ať se kouknu na další stranu, „Co když ta kniha předpovídá budoucnost a my ji můžeme utéct?” Byla jsem zvědavá a měla jsem strach, takže jsem nad tím dost uvažovala. Nakonec jsem to udělala, otočila jsem stránku. „To jsem já? A ty s...nožem?”

Příběh osmý – O kupci a falešném drahokamu

Sandra Pražáková (HTI)

Léta Páně čtrnáctistého desátého, v časech, kdy benátští kupci bohatstvím svým i krále zastiňovali, žil jistý klenotník jménem Lorenzo. Byl to muž učené tváře, leč srdce měl proradné. Jednoho dne jej navštívil zeman z vnitrozemí, jenž si přál zakoupit rubín nejčistšího lesku pro svou nevěstu. Lorenzo, vida jeho neznalost, předložil mu kousek skla mistrně broušeného, tvrdě, že pochází z koruny samotného krále.

„Vězte, pane,” pravil Lorenzo s nízkou úklonou, „že kámen má moc nevídanou. Ztratí svůj lesk pouze tehdy, pokud je mu nablízku člověk, jenž na cizí ženu pomýšlí.” Zeman jsa si vědom svých ne zcela divných myšlenek na hostinskou z nedaleké taverny, pohlédl na sklíčko, ač mu přišlo matné, nechtěl se před mistrem usvědčit z hříchu, jal se kámen převelice chválit.

„Ó, jaká záře! Skutečně, mé oko sotva ten jas snese,” pravil zeman a vysázel na stůl pět set zlatých dukátů. Lorenzo s úsměvem peníze přijal, jinak říci lidské ješitnosti, jen mu dovolila sklo za cenu paláce prodati. Tak byl ubohý zeman lapen do sítě vlastní pýchy a Lorenzo té noci pil víno nejlepší, připíjeje na zdraví všech, kteří radeji lžou sobě, než aby pravdu o své duši vyjevili. A zeman, jenž se nyní v dobrém úmyslu utvrdil, pozval Lorenza, aby s ním povečeřel a podělil se o radost z „divu”, jež kámen způsobil. Lorenzo, jsa v rozpacích a nevěděl, jak z té spletité lži vyvážnout, usedl ke stolu, avšak každé sousto mu chutnalo mu v ústech zhořklo, neboť poznal, že člověk, jenž uvěří vlastnímu klamu, stává se věznem své domýšlivosti.

Příběh devátý – Nebeský pohled

Jan Růžička (HT1)

Vycházelo teprve slunce nad střechami Florencie, když jsem ji uviděl poprvé, dívku, která mi obrátila svět naruby.

Stála tam u fontány na náměstí s džbánem v ruce a nebylo to právě kvůli tomu, že by si odebírala vodu z kamenné studny, nýbrž proto, že si ji brala přímo z nebe. V očích měla klid a asi tam na okraji také probleskla jiskra, která slibovala víc, než je pro počestnou děvenku slušné.

Byl jsem tenkrát mladý starostův posel a beze všeho si přiznám, že mě to vzrušovalo víc než pergameny a účty mého páně. Jen co se rozednělo, nějak si zařídím, abych se mohl podívat kolem fontány. Isabella si mne brzy povšimla a měla také nejdnou ten sladký úsměv na rtech, že se k ní i to nejlepší toskánské víno může hrnout nechat nalévat.

V poledne, když už se ulice ztichly a vedro vlhlo jako deštník, mluvil jsem poprvé s ní. „Váš pán, mám dojem, jako by vás zde nezříkavě viděl.“ Odpověděl jsem tedy, že jde někdy o větší čudo zálet častokrát výraz a že ona je toho zázraku, jaký jsem viděl.

Isabella se zasmála, ale bylo v tom smíchu něco... Poslala mě do domu svého otce, chlápka, o němž se říkalo, že je k lidem nekompromisní. Byl snad nejchudším rozumem, jakým byl kloboučník v republice ličanské, však mi byl málokdy během rozsázených dnů v republice ličanské, ale asi proto! Reagoval náramně a přál mému obdivu darovat svou nejmladší dceru, že o ni nestál a vzdal na ni modlitbu seči.

A tak se stalo, že jsem získal nejen přízeň krásné Isabelly, ale i důvěru jejího otce. V tu chvíli mi došlo, že úplněk, ať už v noci nebo o dni, má větší sílu než hrst zlatááků. A snad jsem se naučil, že láska, když si jí trošičku pomůže, dokáže obměkčit i ty nejstřeženější ochránce.

Příběh desátý - O prohnaném malíři a marnivé paní z Florencie

Oleksandra Shiryaievská (HT1)

Léta Páně čtrnáctistého, slunce nad Toskánskem pálilo opravdu velmi silně. Bylo to, jako by chtělo ztrestat hříšníky. Naše společnost se sešla v zahradách za hradbami Florencie. Chtěli jsme zahnat strach z černé smrti. Rozhodli jsme se proto krátit si čas vyprávěním příběhů.

Já, váš pokorný služebník, budu vypravovat o tom, jak důvtip zvítězil nad lidskou hloupostí. Žil jednou ve Florencii malíř jménem Filippo. Měl kapsy hluboké, ale úplně prázdné. Na druhou stranu měl spoustu talentu. Jednoho dne dostal zakázku od paní Lucrezie, manželky bohatého kupce s kořením.

Lucrezia byla opravdu líbezná žena. Byla ale také velmi marnivá. Přála si být vymalována jako samotná Venuše. Ovšem s jednou podmínkou – obraz musel vypadat mladší a krásnější než ona sama v zrcadle.

Filippo věděl, že krása je pomíjivá, ale peníze jsou věčné. Proto se chopil hned štětce.

„Paní moje,“ řekl s poklonou, „vytvořím dílo, které bude opravdu krásné. Musíte ale počkat, až barvy řádně zaschnou. Do té doby na ně musíte koukat skrze jemný závoj.“

Filippo celý týden pil víno a nic nenamaloval. Když přišel den odhalení, Lucrezia se postavila před plátno. Filippo jí hodil přes hlavu tenký šátek a začal chválit své dílo. „Podívejte se na tu pleť, hladkou jako mramor!“

Lucrezia viděla přes závoj jen rozmazané šmouhy. Byla ale tak okouzlena chválou, že zaplesala. Vyplatila mu spoustu peněz a Filippo rychle zmizel z města.

Když si pak Lucrezia doma závoj sňala, viděla jen prázdné plátno. Pochopila, že její vlastní ješitnost ji oslepila.

A tak vidíte, drazí přátelé, že kdo chce být klamán, ten se pravdy nedovolá.

Příběh jedenáctý - Noc pod toskánským nebem

Dmytro Pivovarov (HT1)

Bylo teplé léto v Itálii, v době, kdy se městy šířily zprávy o moru a lidé se báli vycházet z domů. Skupina mladých lidí se proto rozhodla odejít z rušné Florencie na venkov, kde byl klid a čistý vzduch. Mezi nimi byla i sedmnáctiletá Isabella, která nikdy předtím neopustila město.

Každý večer sedali na zahradě starého domu, jedli ovoce a vyprávěli si příběhy, aby zapomněli na strach. Jednoho večera přišla řada na Isabellu. Nejdřív se styděla, ale pak začala vyprávět.

Vyprávěla o mladém malíři jménem Lorenzo, který se zamiloval do dívky z bohaté rodiny. Její rodiče mu ale nepřáli, protože byl chudý. Lorenzo proto každý večer tajně maloval její portrét a nechával ho pod oknem jejího domu. Dívka jednou obrazy našla a poznala, že jsou malované s láskou. Rozhodla se ho vyhledat. Jedné noci se potkali v zahradě a slíbili si, že spolu utečou. A opravdu – druhý den ráno už byli pryč a začali nový život někde daleko, kde je nikdo neznal. Když Isabella domluvila, ostatní chvíli mlčeli. Pak se usmáli. Všichni věděli, že i v těžkých časech může vzniknout něco krásného. A tak si dál vyprávěli příběhy, zatímco nad nimi svítily hvězdy.

Příběh dvanáctý – Chytrá Lucia a lakomý kupec

Michaela Sedláčková (HT1)

Když mor zasáhl Florencii, rozhodla jsem se odejít z města spolu s několika přáteli. Ve vzduchu byl cítit strach a ulice, kdysi plné života, ztichly. Našli jsme útočiště na venkově, v jedné staré vile obklopené vinicemi. Dny jsme trávili procházkami a rozhovory, ale večery patřily vyprávění příběhů, abychom na chvíli zapomněli na vše, co jsme nechali za sebou.

Jednoho večera přišla řada na mě. Začala jsem vyprávět o služce jménem Lucia, která sloužila u velmi lakomého kupce. Ten muž byl známý tím, že nikdy nikomu nepomohl a své peníze si pečlivě schovával. Lidé se mu spíše vyhýbali, než aby ho měli rádi. Lucia si jednou všimla, že kupec ukrývá své bohatství v truhle pod podlahou. Rozhodla se, že ho trochu poučí. Začala předstírat, že slyší hlasy duchů, kteří se na kupce zlobí. Řekla mu, že pokud nezačne své peníze využívat k dobrým skutkům, čeká ho velké neštěstí. Kupec se vyděsil natolik, že jí uvěřil. Od té doby začal rozdávat část svého majetku chudým a pomáhat lidem ve svém okolí. Lucia tak dokázala nejen potrestat jeho lakomství, ale také změnit jeho chování. Když jsem příběh dokončila, všichni se usmívali. Bylo příjemné na chvíli zapomenout na strach a připomenout si, že i v těžkých časech může lidská chytrost a dobrota něco změnit.

Příběh třináctý – Láska cennější než zlato

Vanessa Rybářová (HT1)

Za jednoho jarního dne, v městečku malém, kde trhy hlučné bývaly a zvony kostelní každého rána lid budily, žila panna jménem Markéta. Byla dcera kupce bohatého, ale srdce její nebylo pyšné, spíše laskavé a tiché. Každého jitra chodívávala ke studni pro vodu a právě tam uzřela mladého písaře Jana, jenž na radnici sloužil.

Jan nebyl žádný pán vznešený ani muž velikého bohatství, ale měl oči milé a řeč tak vlídnou, že se Markétě srdce hned zachvělo. I on na ni rád hleděl a často se zdržoval na rynku, jen aby ji mohl spatřiti. Tak mezi nimi počala láska tichá a skrytá, o níž nikdo nevěděl.

Však otec Markétin měl jiné úmysly. Chtěl ji dáti za ženu starému mlynáři, jenž měl mnoho polí i zlata. Když to Markéta uslyšela, zavřela se ve své komůrce a dlouze plakala. Jan, vida její žal, pravil jí: „Lépe jest pravdu pověděti, nežli celý život v smutku žíti.“

I sebral odvahu a předstoupil před kupce. S pokorou pravil, že Markétu z celého srdce miluje a že jí chce býti mužem poctivým a věrným. Kupec se nejprve velmi rozhněval, ale když viděl, že dcera jeho Jana opravdu miluje, srdce jeho změklo.

Pravil tedy: „Ne zlato činí člověka dobrým, ale věrnost a čest.“ A tak byla svatba veselá, hudba hrála a celé město slavilo. Markéta i Jan potom žili v pokoji a lásce a lidé pravili, že žádné bohatství není větší než srdce upřímné.

Příběh čtrnáctý – Ticho v domě kupcově

Jakub Latečka (IT1)

V domě florentského kupce, kde slovo otce platilo více než tlukot srdce, se jednoho večera ozval hlas, jenž byl po dlouhá léta skryt v tichu. Když byla dcera přislíbena muži, jehož nemohla milovat, a matka poprvé promluvila proti vůli svého muže, začaly se zdi pevného domu nepatrně chvět. Neboť Matteo poznal, že i nejpevnější příbytek může rozlomit ne křik, nýbrž mlčení těch, kteří v něm příliš dlouho trpěli.

V oněch dnech, kdy slunce nad Florencií pálilo víc než jindy a úzké ulice voněly vínem, olivovým olejem a kamenem rozpáleným polednem, žil kupec Matteo se svou rodinou v domě s vysokými okenicemi. Byl mužem váženým, avšak přísným, neboť věřil, že řád v domě stojí toliko na pevném slově otce. Jeho choť Isabetta byla tichá žena s očima sklopenýma, která více naslouchala, než mluvila. Syn Lorenzo kráčel ve stopách otcových, zatímco dcera Bianca v sobě nosila ducha neklidného, jenž se nechtěl spokojit s mlčením.

Jednoho večera, když rodina seděla u stolu a služebná nalévala červené víno, pravil Matteo, že Bianca bude provdána za starého obchodníka z Sieny, aby rodině přinesla nové spojení. Dívka zbledla, ale odvážíla se říci, že její srdce k onomu muži žádné náklonnosti nechová. V síni nastalo ticho tak hluboké, že bylo slyšeti praskání kahance a přesto to otce nepřesvědčilo.

Matteo udeřil dlaní do stolu a zvolal, že dcera nemá srdce míti pro sebe, nýbrž pro čest rodu, že její život je propojen s jeho vůlí jako pána domu. Tu Isabetta, která po léta mlčela, pozdvihla zrak a pravila hlasem klidným, leč pevným, že dům není pevností, v níž jeden poroučí a ostatní jen trpí. Připomněla mu, že i strom s hlubokým kořenem usychá, není-li v něm míza. Matteo tehdy poprvé umkl. A ačkoli neobměkčil své srdce náraz, od onoho dne počal naslouchati více. Neboť poznal, že láska drží dům pohromadě jen do chvíle, kdy jej ticho začne zevnitř rozlamovati.

Příběh patnáctý – Když srdce rozhodne

Vanda Czerniková (IT1)

Příběh, který vám budu vyzprávět v tuto dobu, se odehrává v renesanční Itálii, ve městě Florencie.

Zde žila krásná panna s čarokrásným jménem Isabella.

Naše hodinka nebyla jen vlnadná a spanilá, ale měla i jemnou povahu a ráda snila. Často sedávala u okenice a pozorovala ulici pod sebou, kde lidé žili své prosté životy. Přála si jedině – aby mohla sama rozhodovat o svém životě a jednou poznat opravdovou lásku v podobě ztepilého jinocha.

Její otec, zámožný obchodník, měl ale jiné plány. Chtěl ji provdat za muže, který by jim zajistil ještě větší bohatství. Isabella se snažila být způsobných a vybraných mravů, ale uvnitř cítila, že takový život by ji nikdy nenaplnil.

Jednoho dne se při špacíru za městem setkala s mladým a udatným malířem jménem Lorenzo. Maloval krajinu a když si jí všiml, usmál se na ni tak upřímně, že Isabella na ten okamžik nikdy nezapomněla. Začali se vídat častěji a jejich rozhovory byly čím dál osobnější. Povídali si o snech, o budoucnosti i o tom, co je v životě opravdu důležité.

Postupně si uvědomili, že mezi nimi vzniká něco víc než jen přátelství. Stačil pouhý pohled a oba věděli, co ten druhý cítí. Isabella se poprvé cítila svobodná a šťastná.

Když se o jejich vztahu dozvěděl její majetkuchtivý a krutovládny otec, zakázal jim se vídat. Isabella ale tentokrát nechtěla ustoupit. Na slavnosti, kterou uspořádala, sebrala odvahu a před všemi přiznala svou bezmeznou náklonnost k Lorenzovi.

Její slova byla plná vzrušení a upřímnosti. Lidé ji začali podporovat a její otec nakonec změnil názor. Uvědomil si, že štěstí jeho dcery je důležitější než život v blahobytu a prostopášnosti. Isabella a Lorenzo si mohli užívat svého společného žití a jejich příběh ukázal, že pravá láska si vždy najde cestu, i když jí stojí v cestě překážky.

Příběh šestnáctý - 13. narozeniny

Štěpán Piršel (IT1)

Na kraji hvozdu se nachází rozlehlé panství statkáře Ferdinanda a statkářky Filomény. Žijí spolu už řadu let a mají synka Kleanta, který brzičko oslaví 13 let.

Matička Filoména si pozve synka do své komnaty a říká: „Milý synku, brzy oslavíš své narozeniny, a tak se tě ptám, jaké pohoštění si ráčíš?“ Kleant opáčí: „Milá matičko, mám moc rád tvoje domácí palačinky s jahodovou zavařeninou.“

Matička: „Budiž Kleante, ale nemáme vajíčka, budeme muset jet na trh.“

Následující den statkář nařídí čeledínu Vendelínovi osedlat koňský povoz a celá rodinka si sedla do kočáru a jeli hustým hvozdem na trhy. Na pravé poledne dorazili na trh a hledali trhovkyni, která prodává vajíčka od veselých slepiček. Prošli celý trh křížem krážem a nikde ani jedno vejce. „Matičko, co budeme dělat, nikde tu vajíčka nevidím!“, říká Kleant. „Kleante, nepanikař, vrátíme se na statek a zeptám se souseda Pankráce, zda by nám dal tučec vajíček.“ Když přijedou domů, statkářka, Bohdanka i Kleant jdou k sousedovi a prosí o vejce. „Milá sousedko, ne nedám Vám vajíčka zadarmo, ledaže by Váš synek mi pomohl pokosit trávu za mým obydlím.“ Kleant si vezme kosu a Bohdanka srp a ve dvou to mají posečeno do tří hodin. Kleant Bohdance poděkuje za pomoc a mrkne na ní...

Statkářka si potom přivolala děvečku Bohdanku a říká: „Pomůžeš mi s palačinkami pro Kleanta“. Děvečka: „Ano, má paní“. Statkářka umíchala tekuté těsto a děvečka Bohdanka smažila sladký pokrm, až se jí od ruk prášilo. Až dosmažila poslední kousíček, houkla na paní: „Mám uděláno, má paní.“ Statkářka se zakřenila a odvětila: „Vzdávám ti díky, Bohdanko, moc jsi mi pomohla. Zvu tě na oslavu.“ Bohdanka se statkářkou ozdobily honosně stůl a celá rodina si sedla k pohoštění. Všichni si dobře pochutnali a Kleant byl rád, že jeho matička si dala tolik práce s palačinkami a už přemýšlel, jakou dobrotu si nechá připravit na příští narozeniny...

To ještě ale nebylo vše. Tatíček Ferdinand se zvedl od stolu a praví: „Synku, protože se moc dobře učíš a nejsou s tebou žádné problémy, ba jen samé chvály, rozhodl jsem se, že ti odevzdám mého oblíbeného oře Apalka, ať se můžeš pomalu připravovat na hony.“ Kleant: „Óóóóóóó, můj tatíčku, tisícere díky“ a políbil otce na ruku. Šli pak spolu do stáje, kde už byl čeledín Vendelín s ustrojeným Apalkem. Kleant na něj vstúpil a odcválal do hvozdu.

Příběh sedmnáctý – Obyčejný den ve Florencii

Dominik Bašista (IT1)

Ve Florencii, městě mistrů a řemeslníků, žil šestnáctiletý Luca. Nebyl to žádný učenec ani umělec, spíš obyčejný kluk, který měl talent dostat se do potíží, kamkoli vkročil. Jeho otec pracoval v cechu kameníků a často mu říkal: „Luco, nechť tě rozum vede, neboť svět není jen hra.“ Luca přikývl, ale jak už to bývá, v hlavě měl úplně jiné myšlenky.

Jednoho dne se město připravovalo na velkou tržní slavnost. Ulice se plnily stánky, řemeslníci vykládali své výrobky a všude se ozýval hluk, který by probudil i mrtvého. Luca měl zákaz se tam potulovat, protože minulý rok omylem převrhl sud s olejem a způsobil menší požár. „Jej, to se stane každému,“ říkal tehdy, ale otec to viděl jinak. Tentokrát se však rozhodl zákaz ignorovat. Vyklouzl z domu a vydal se mezi davy. Pozoroval obchodníky, kteří se hádali o ceny, a mistry, kteří předváděli své umění. Všude panoval chaos, který měl Luca rád. Připadal si svobodně, dokud si nevšiml skupiny mužů, kteří se hádali uprostřed tržiště. Jeden z nich obvinil druhého z krádeže náradí. Hlasitá hádka rychle přerostla v potyčku a lidé začali ustupovat. Luca, místo aby utekl, se přiblížil. Chtěl vidět víc, ale v tu chvíli ho někdo chytil za rameno. Otočil se — a spatřil svého otce. Ten měl výraz, který by zastavil i řeku. „Luco,“ pravil přísně, „svět je plný lumpů a zla. Než se do něj vrhneš, musíš vědět, jak v něm obstát.“

A tak ho odvedl domů. Luca pochopil, že renesanční Itálie není jen o slavnostech a zábavě, ale i chaosu, který není pro každého. A že některé lekce si člověk musí vyslechnout, i když nechce. Byl rád, že je doma.

Den osmnáctý – O rybáři a dívce

Michal Šuráň (ITI)

V Neapoli splane láska mezi chudým rybářem a dívkou, jejíž osud určuje otec.

V přímořském městě Neapoli, kde se mísí vůně stromů s vůní moře, žije mladý rybář Luigi. Luigi je z třetí generace rybářů, vlastní poblíž neapolských břehů malou chatrč, několik lodí a sítě. Své řemeslo umí dokonale. Je sice chudý, ale srdce má tak čisté a vznešené, že se mu nevyrovná žádné, ať by bylo i šlechtické. Je také pohledný, i když si to moc nepřipouští. Pokukují po něm ženy z města, a to i ty urozené. On sám má však oči i srdce jen pro jednu jedinou: Bellu, dceru bohatého obchodníka s kořením. Její otec je přísný a musí ho poslouchat. Má pro ni vyhlídnutého ženicha z urozených řad.

Jednoho překrásného rána, kdy mořská hladina byla klidná a slunce začínalo vycházet na obzor, byl už Luigi na moři, kde jako každý den lovil ryby pro svou obživu. Bella se procházela a spatřila, jak se Luigi vrací na své loďce a v sítích má plno ryb. Byla jím tak okouzlena, srdce jí bušilo a nedokázala vyslovit jediné slovo. Od té chvíle chodívala na procházky po pláži pravidelně, ale vždy tak, aby otec nic netušil. Během pár dní se Luigi a Bella sblížili. Scházeli se tajně na místě, o kterém nikdo nevěděl.

Otec Belle oznámil: „Až se vrátím z obchodní cesty, chci tě provdat za bohatého šlechtice.“ Když otec odjel, neváhala a běžela za svým milým a vše mu pověděla. „Má milovaná Bello,“ pravil Luigi, „náš společný osud není v rukou tvého otce, ale v našich vlastních hlavách. Musíme tedy tvého otce přelstít.“ Společně tedy vymysleli, co a jak udělají. Otec se již vrátil. „Drahý otče,“ pravila Bella, „žádám tě o svolení, abych mohla navštívit malou kapličku na útesu, kam se chodím modlit.“ Otec svolil. Luigi a Bella udělali vše, jak se předtím domluvili a společně odpluli v loďce na vzdálený ostrov. Otec Bellu nenašel, vše vypadalo, že jí někdo unesl nebo spadla z útesu.

Až po letech zjistil, že je dcera šťastná a spokojená s rybářem na dalekém ostrově. Uznal, že pravá láska se nedá koupit ani za bohatství a šlechtický titul.

Příběh devatenáctý – Muž, jenž pravdu neznal a v lžích se zahubil

Adam Král (IT1)

V krajinách slunné Itálie za časů, kdy renesanční duch se vznášel nad městy a lidé s chutí naslouchali příběhům, žil jeden muž jménem Bartolomeo, jenž neznal pravdy, leč toliko lži. Jeho jazyk byl hbitější než vítr a jeho slova sladší než med, avšak vždy pokřivená jako starý dub.

O kterak rád se chlubil! Jednou pravil, že stoloval s mocným Lorenzo De Medici, podruhé zas vyprávěl, že přemohl divokého lva holýma rukama. Lidé naslouchali, někteří s úžasem, jiní s úšklebkem, avšak málokdo mu věřil. Přec však Bartolomeo neustával, neboť lež mu byla pokrmem i vínem.

Stalo se pak, že do města zavítal učený muž, jenž toužil poznat pravdu o všem, co slyší. Když Bartolomeo opět spustil své smyšlenky, učenec jej tiše pozoroval a pravil: „Pane, zdaliž víš, co činíš? Neboť každá lež jest jako kámen, jenž tíží duši tvou.“

Bartolomeo se zasmál a odvětil, že pravda jest nudná a lidé žádají divů. I pokračoval ve svých výmyslech až jednoho dne sám zapomněl, co jest pravda a co klam. A když konečně potřeboval pravdivě promluvit, nikdo mu již nevěřil, ani kdyby přísahal při svatých.

Tak skončil Bartolomeo, osamělý a nepochopený, lapen v síti vlastních lží, jež spřádal s takovou lehkostí. A budiž to ponaučením všem, kdož pravdu opouštějí: lež, byť líbezná, vede toliko k pádu a zapomnění.

Příběh dvacátý – Marco z Benátek

Jindřich Novotný (IT1)

Řeknu vám jeden příběh o šlechtici Marcovi z Benátek, který byl sice velmi bohatý, ale také velmi lakomý. Vlastnil obchodní společnost se šperky, ale platil svým pracovníkům velmi málo, a za to ho neměli rádi.

Jednoho dne, po jeho padesáté oslavě narozenin, za ním přišel chudý malíř Paulo a nabídl mu dva obrazy. Na jednom byla vyobrazená Venuše, římská bohyně lásky a krásy, a na druhém byl vyobrazen Pluto, římský bůh podsvětí. Rozhodl se oba obrazy koupit, protože se mu líbily. Usmyslel se, že ty nově koupené obrazy vyvěsí ve svém pokoji, a kvůli tomu, že už byl večer, převlékl se do oblečení pro spánek a šel spát do své postele. Během noci se mu zdá sen, ve kterém se mu zjeví Venuše přestrojená jako jeho mrtvá manželka a Pluto. Venuše mu ukáže, jak jeho manželka zemřela, a sdělí mu, že to byla jeho chyba. Už za života manželku ignoroval a nechoval se k ní pěkně a tím ji dohnal k smrti. Pluto mu ukáže, že pokud se nezmění, tak rival Giovanni z konkurenční obchodní společnosti z jiného města ho smrtelně zraní, a jeho pracovníci mu nepomůžou dostat se do nemocnice. Potom ho vezme do pekla, kde mu ukáže, co se s ním stane po smrti, pokud se nezmění.

Po tom, co se vzbudil, rozhodl se, že se opravdu změní. Zvedne platy svým pracovníkům a začne být hodný na ostatní lidi. Když ho Giovanni smrtelně zraní, jeho pracovníci dostanou Marca do nemocnice, kde se uzdraví a vrátí se zpět do své společnosti.

Příběh dvacátý první – Zatoulané psaní

Matyáš Kaňok (IT1)

V jednom menším přímořském městě, kde se lidi bavili hlavně tím, co kdo komu řekl a kdo se do koho zrovna zamiloval, protože jinak tam moc vzruchu nebylo. A v tomhle místě žil jeden kluk, Ondřej. Nebyl to žádný hrdina ani nic extra, spíš normální student, co měl občas hlavu rychlejší než rozum.

Ondřej jednou zahlídl holku, která se mu hrozně zalíbila. A jak už to u něj bývalo, místo aby to vzal pomalu a normálně, hned si v hlavě udělal celý příběh o tom, jak to mezi nimi musí být osud. Realita? Prohodili spolu sotva pár slov, ale to mu nezabránilo v tom, aby se cítil jako zamilovaný rytíř.

Tak se rozhodl, že udělá něco „velkého“ a napsal jí dopis. A ne žádný krátký, ale pořádně přepálené vyznání, plné silných slov o citech, které spíš zněly jako z nějakého romantického příběhu než od kluka, co ji skoro nezná. Byl na sebe i docela pyšný, jak to hezky napsal.

Jenže osud, ten starý šprýmař, to zařídil jinak. Dopis se dostal k jiné dívce se stejným jménem. A ta, když ho četla, si samozřejmě myslela, že je to pro ni. A protože se jí Ondřej líbil, začala to brát jako začátek velkého příběhu.

Když se pak konečně setkali, bylo to celé dost zvláštní. Ona plná očekávání a radosti, on vnitřně v panice, protože mu hned došlo, že je všechno špatně. A jak to v takových příbězích bývá, pravda nakonec musela ven.

Ondřej přiznal, že dopis nebyl pro ni, ale pro někoho jiného. A to, co bylo napsané, vlastně vůbec tak hluboké nebylo, jak to vyznělo. Dívka to vzala těžce, protože už si v tom stihla něco představit a věřit tomu.

A tak se z krásného začátku stal spíš trapný zmatek. Ondřej si odnesl ponaučení, že slova bez rozmyslu mohou nadělat víc škody než ticho, a že city, když se uspěchají, často skončí spíš zmatením než štěstím. A tak jak by řekli staří vypravěči: kdo jedná rychle, často musí později dlouho napravovat to, co mohl jedním klidným krokem vůbec nezkazit.

Příběh dvacátý druhý – O bohaté nehezké paní a krásné mladé služce

Natálie Polzerová (IT1)

Ve městě Florencie, nedaleko hlučných tržišť a vysokých chrámů, žila bohatá paní Veronika, známá jen pro své zlato a peníze. Žila sama bez chotě, poněvadž nepobrala moc krásy a pohled na ni oku nelahodil. Tvrdého srdce byla, pýchou oplývala, a více nežli lidské přízně, lákal ji lesk mincí a bohatství.

V jejím domě sloužila mladá dívka, již jméno bylo Lucie. Ta byla velice krásná, vlasy měla jako zralé klasy, oči jasné jak horské studánky a její řeč byla sladká jako med. Oplývala mládím a krásou a její paní Veronika na ni žárlila a chovala se k ní velmi ošklivě.

Pověst o krásné Lucii se rychle roznesla po celé Florencii. Řada mladíků i zralých mužů toužila Lucii poznat a svést. Kroužili kolem jejich domu, nosili dárky pro Lucii, jako květy, víno, šperky, zpívali pod oknem milostné písně.

Jenže paní Veronice se to vůbec nelíbilo, protože si i ona přála přízeň mužů, které se jí nedostávalo. Ze vzteku a zloby všechny dary, jež Lucie od nápadníků dostala zabavila a chudé služce nic nezbylo, jen oči pro pláč.

Mezi nápadníky byl jeden. Jmenoval se Adam, byl vysoký, urostlý s černými vlasy a zelenýma očima jako divoká saň. Svým vzhledem mladou služku Lucii velmi okouzluil.

Při jedné návštěvě nedalekého krámu se oba mladí potkali a vzájemně si vyznali lásku. Lucie si postěžovala, jak to má se svou paní těžké a jak zle se k ní chová, a že by nejraději od paní utekla. Jenže nemůže, protože jí paní nedává peníze, dluží jí za několik měsíců a také neměla by kam jít.

Adam slíbil, že něco vymyslí a Lucii pomůže. Znal místní bábu kořenářku, kterou navštívil a požádal jí o speciální směs bylinek, které by dokázaly ze zlé, falešné a lakomé Veroniky vytvořit hodného člověka.

Přinesl je Lucii a vysvětlil jí, že je musí paní vypít a že se promění v lidumila, ale jen na krátkou dobu. Že musí rychle jednat a ve správnou chvíli si vyžádat svou výplatu i vše, co jí paní dluží.

Všechno se událo tak, jak Adam nastínil. Paní Veronika se po užití bylinek proměnila v dobrosrdečného anděla. Lucie se nestačila divit. Paní byla vlídná, hodná, svou služku chválila, a dokonce ji pohladila po vlasech, což nikdy dříve neudělala. Lucie se chvíli nemohla vzpamatovat a stála jak přikovaná. Naštěstí si včas vzpomněla na Adamova slova, že bylinky budou působit jen krátce. Požádala tedy svou paní o peníze, které si u ní vysloužila a sdělila, že jí opouští, protože se

bude vdávat. Paní Veronika pod tíhou veselých a šťastných bylinek Lucii nejen zaplatila, co jí dlužila, ale vrátila jí i všechny dary od nápadníků a přidala velký měšec zlaťáků, jako dar na její svatbu. Lucie na nic nečekala, vzala si dary od paní Veroniky a rychle spěchala za svým Adamem. Za peníze od paní měli krásnou svatbu a zařídili se spokojené živobyť.

Příběh dvacátý třetí – Vyprávění veselé o chudém sedláčkovi, kterak ke stádu pěkných krav svého faráře přišel

Vít Farlík (ITI)

Kdysi dávno ve slunné Itálii, v malé vesnici nedaleko města Benátek, hospodařil na statku jistý chudý sedlák. Jednou při nedělní mši v kostele na kázání slyšel, že daruje-li kdo druhému něco z lásky k Bohu, vezme za to stonásobnou odplatu. I nemeškal, vyvedl z chléva svou jedinou kravku, a odvedl ji k faráři, že mu ji dává z lásky k Bohu. Farář se tomu nemálo podivil, neboť sám měl pěkné stádo. Ale pak si pomyslel: Hloupý, kdo dává, hloupější, kdo nebere. A krávu si vzal.

Příštího dne ráno, jak vyšlo slunko, vyhnal pastýř farářovy kravky i s tou sedlákovou za vesnici na pastvu. Když je potom večer hnal zpátky domů, namířila si to sedláková kráva do svého původního domova v sedlákově chlévě, a celá stovka krav farářových šla poslušně za ní. Sedlák se zprvu podivil, co že se to děje, ale řekl si, že to je ta Bohem slibovaná odplata.

Když se farář nemohl dočkat svých kravek, zašel si k pastýři zeptati se, kde že jsou. Pastýř mu vyprávěl, co se mu přihodilo. I rozzlobil se farář, a chtěl si své kravky odvést zpátky domů. Ale sedlák mu pověděl, že mu krávy nedá, že patří jemu, vždyť to farář sám říkal na kázání. Farář se ale nedal, lamentoval, stěžoval si všude, a tak se celá záležitost nakonec donesla až k samotnému benátskému biskupovi. A ten rozhodl, že kravky patří sedlákovu, jen aby se naplnilo, co farář v kázání hlásal, a tím se již také naplnilo v praxi Boží slovo.

Příběh dvacátý čtvrtý – Odvážlivost

Michal Mikluš (IT1)

Bylo to v době, kdy v Itálii řádila nemoc a lidé měli strach vycházet ven. Ve městě Florencii žil mladý kluk jménem Matteo, který pracoval u jednoho bohatého obchodníka. Nebyl moc chytrý, ale byl hodný a snažil se dělat svoji práci dobře.

Jednoho dne ho jeho pán poslal s důležitým dopisem do jiného města. Matteo se bál, protože slyšel, že na cestách je hodně nemocných lidí, ale nemohl odmítnout. Vydal se tedy na cestu a snažil se nikoho nepotkávat a nebudit pozornost.

Po pár hodinách chůze potkal starší ženu, která seděla u cesty a vypadala hodně unaveně. Prosila ho o vodu. Matteo chvíli váhal, protože měl strach, že by se mohl nakazit, ale nakonec jí vodu dal. Žena mu poděkovala a řekla mu, že za jeho dobrotu se mu něco vrátí.

Když Matteo dorazil do cíle, zjistil, že dopis ztratil. Byl zoufalý a myslel si, že přijde o práci. Najednou ale přišel jeden muž a ten dopis měl. Řekl mu, že ho našel na cestě a že ho chtěl vrátit. Matteo si hned vzpomněl na tu ženu a myslel si, že to není náhoda.

Když se vrátil zpátky do Florencie, jeho pán byl rád, že dopis dorazil v pořádku a dokonce ho pochválil. Matteo si uvědomil, že i když měl strach, udělal správnou věc, když pomohl té ženě. Od té doby se snažil být odvážnější a pomáhat ostatním, protože pochopil že dobro se může vrátit, i když to člověk nečeká.